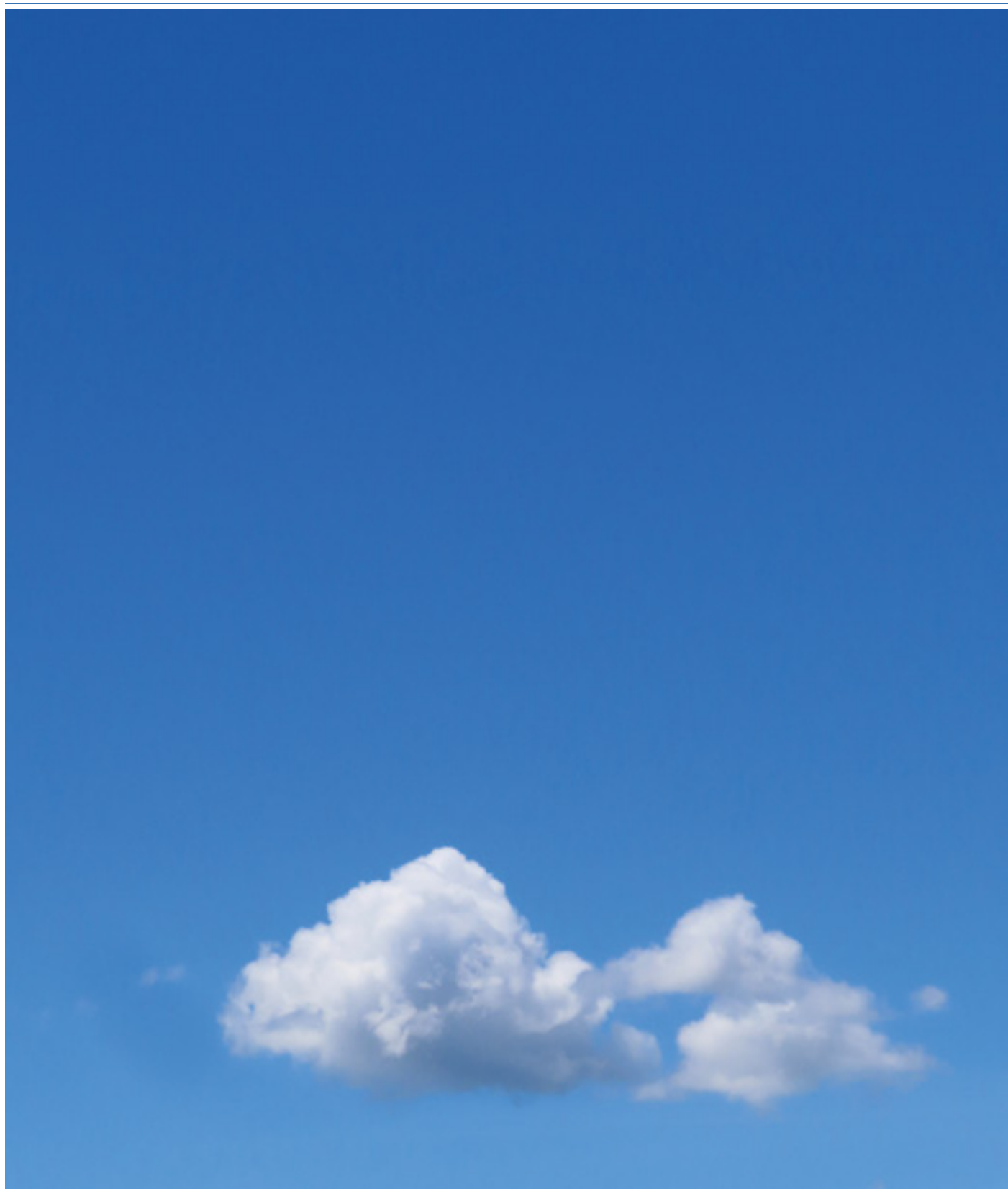

Celobert

Revista singular, local i de país

US RECOMANEM

KIKU Paelleria Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

PALAU DE LA
DOLÇOR
Pâtisserie Onenck
Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

 Farmàcia
Oms-Arias c.n.
C. Nou, 8 - Tel. 972 330 595
Blanes (Centre Vila)

Llibreria Ça Trencada
C/ Roig i Jalpí, 10, 17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

ÒPTICA PLANELLS Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes
T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!
T'oferim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls
Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA
IDENTIFICACIÓ I CONTROL
QUERATOCON
GLAUCOMA
CATARACTES

Clínica Veterinària RODAMÓN
Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres
de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes
de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

CLÍNICA VETERINÀRIA RODAMÓN
COMPLEMENTOS PER A ANIMALS
• BOTIGA
• PERRUQUERIA CANINA
RODAMÓN

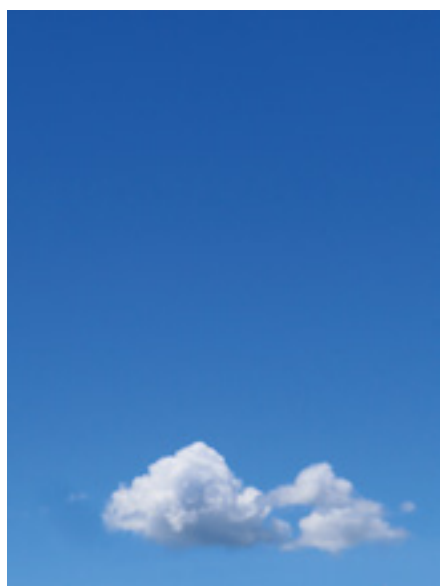
Vida líquida

JoaQuim Francino i Arenillas
Nova Zelanda (Terrassa 1949)

Qui dia passa, any empeny, diuen, però, com vivim? Una societat cada vegada més digital, més immediata i més canviant. La vida líquida, com va definir Z. Bauman.

El ritme frenètic en el qual estem immersos sovint ens porta a la insatisfacció constant. És així com volem viure?

I si ens fixem de nou en les petites coses?

*Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor
perquè els que la saben
no la parlen*

Participa!

Ets un apassionat de la fotografia?
T'agradaria veure la teva instantània a la nostra portada? Ara és el teu moment. Agafa la càmera i participa!

Envia'ns la proposta a:

info@celobert.cat seguint els requisits que t'expliquem a continuació, i si és una de les seleccionades serà publicada a la portada de la revista **Celobert**.

Requisits

1. Temàtica: Celobert
2. Format vertical
3. Resolució 300 ppp
4. Explicació de la fotografia (450 caràcters màx.)
5. Títol de la fotografia
6. Nom i cognoms de l'autor
7. Web o xarxes socials de l'autor

Bases

1. Les persones participants assumeixen l'autoria i originalitat de la fotografia, així com cedeixen gratuïtament la seva obra, perquè, en cas de ser seleccionada, sigui publicada a la portada de la revista **Celobert**. Aquesta es posarà en contacte via e-mail amb l'autor seleccionat previament a la seva publicació.
2. L'enviament de la proposta implica l'acceptació d'aquestes bases.

De l'editor

4

Tots som estratègics

Valor afegit

5

Protegir l'estil de vida madrileny

Vila de Blanes

6

Gent i fets de la vida quotidiana

Cases Singulars

9

Ca la Teresina Savoia

Medi ambient

12

Recuperar Pinya de Rosa

Art a cel obert

14

Esguard

Vila de Lloret

16

Gent i fets de la vida quotidiana

Vila de Tossa

20

Gent i fets de la vida quotidiana

Donasses

21

Pilar Mundet

Digui digui

22

Imma Colom, alcaldessa de Tossa

Va de llibres

24

Fils invisibles

Homenots

25

Josep Tarrés i Fontan

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Maig 2021 | Núm. 191

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Joan Cabarrocas i Maximià de Bonós

Convidats

Salvador Palauelmàs, Jaume
Leonart i Joan Domènech Moner

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Arxius Municipals i Ajuntament
de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

Tots som estratègics

«No és el mateix omplir el dipòsit
a una gasolinera Repsol o Cepsa que a una
de Petrolis Independents o Bon Preu/Esclat»

Si una iniciativa compleix els objectius del famós “mentrestant” és la del “Consum Estratègic” que va impulsar l'ANC. La franja on l'independentisme és majoritari se situa entre les classes mitjanes, que són les més actives i les que, per volum, poden modificar els hàbits de consum del conjunt de la societat catalana. Per posar un exemple quotidià, no és el mateix omplir el dipòsit a una gasolinera Repsol o Cepsa que a una de Petrolis Independents o Bon Preu/Esclat. Son empreses amb orígens diferents, que estan governades per directius que tenen mentalitats molt allunyades i que responen a interessos de país contraposats. Passa el mateix en moltes altres àrees de consum.

És tan evident l'aprensió del sistema contra aquesta campanya cívica que la Comissió Nacional de Mercats i la Competència de Madrid va obrir un expedient que per acabar en una sanció contra l'ANC. Tot plegat, arran d'una denúncia de Foment, una patronal que no falla mai a l'hora de lesionar els interessos d'aquesta societat, i que se suma a un segon procediment —en aquest cas, mercantil— que s'està vehiculant en paral·lel. Atac des de tots els flancs.

Ja veurem com acabarà aquest assetjament. Però, amb campanya o sense, aquest país ha d'adquirir plena consciència que, efectivament, el seu estil de consum és estratègic i que això serà absolutament determinant de cara al futur. A Madrid —i a Foment— ho tenen clar. Criteri, doncs. ■

«Quan el feixisme finalment arribi
a Occident, ho farà en nom
de la llibertat.

Una societat que elegeix
polítics corruptes, impostors,
lladres i traidors, no és
una societat víctima:
és una societat còmplice!»

George Orwell

Protegir l'estil de vida madrileny

Filosofia política del *joker cayetano*. Perquè els idiotes guanyen eleccions. Isabel Díaz Ayuso és Donald Trump, genuïnament analfabeta en el fons i *linamorganesca* en la forma

El més terrorífic del *joker cayetano* no és que dugui la mascareta quirúrgica per damunt de la del *joker*, sinó aquella manera inconfusible de portar el jersei per sobre de la camisa. El nom no és meu, és l'etiqueta amb què un tuitaire va designar un dels *pijos* del barri de Salamanca de Madrid que es manifestaven contra el govern **Sánchez-Iglesias**. És un concepte precís, una fotografia de la deriva absurda en la guerra cultural que s'està lliurant arreu del món i que s'expressa a Madrid en forma de patetisme més perillós del que sembla. És una revolta de les elits sumada a la dificultat per combatre políticament unes elits que es presenten com a idiotes a cara descoberta. Segurament perquè ho són: el centre ja no pot aguantar, la intel·ligència deixa de ser un valor en els discursos i tot es redueix a sacsejos emocionals i assessors de comunicació. A més, el cretinisme ho empastifa tot i la buidor de la conversa s'estén per tot l'espectre ideològic. El coronavirus és una venjança de la realitat que serà incruenta amb tota aquesta estupidesa, però a l'estupidesa tot això se li'n refot.

«Ara està passant una cosa inconcebible fa uns anys: una dreta amb líders curts i, sobretot, maleducats»

Perquè els idiotes guanyen eleccions. **Isabel Díaz Ayuso** genuïnament analfabeta en el fons i *linamorganesca* en la forma ("Tengo claro que este virus se llama Covid-19 porque es coronavirus-diciembre-19"), cunyadisme de Tele Cinco i La Sexta que converteix la ignorància en un programa polític atractiu perquè l'autenticitat guanya per incompareixença d'una alternativa intel·ligent i creativa. Ayuso també és trumpisme perquè el Partit Popular de **Pablo Casado** és indistingible de Vox, que van contractar com a assessor a Steve Bannon, el gurú que va dur Trump

a la Casa Blanca. El mateix marc mental del neofeixisme mèmic –de *mems*– s'estén entre la dreta popular. Ayuso va dir que calia "Protegir l'estil de vida madrileny". Fa dos anys, el 15 de març a Christchurch (Nova Zelanda) i el 3 d'agost a El Paso (Texas), dos assassins ecofeixistes van començar a disparar a tort i a dret, majoritàriament a hispans i musulmans, i van escriure als seus manifestos tragicòmics que ho feien per "protegir el nostre estil de vida". S'havien radicalitzat en la cambra d'eco digital confegida per Bannon. En el trànsit dels fòrums d'internet anglosaxons fins els nostres es perden coses pel camí, però en roman una mateixa retòrica que és una mateixa filosofia política perniciosa, ressentida i castrada. Ayuso parla i pensa en el llenguatge de Forocoches.

Igual que en el seu temps ho feu la careta de Guy Fawkes per al moviment d'Anonymous, la màscara del *joker* representa la ira antisistema. Hi ha una novetat perquè el populisme de dretes és més vell que l'anar a peu, però quan la dreta ha volgut encapçalar la revolta de les masses tradicionalment ho ha fet mantenint les formes del gentleman que reflectien una manera d'entendre la seva jerarquia del món: guiar a la gent en tant que pare protector. Les maneres eren importants i la gràcia era fer visible la distància, no eliminar-la. Ara està passant una cosa inconcebible fa uns anys: una dreta amb líders curts i, sobretot, maleducats. Els que hi pensen diuen que té a veure amb l'esperit del temps del *reality-show*, l'infotainment polític i certes cavernes d'Internet. El problema del *joker cayetano* no és que sigui de dretes i encara menys que es manifesti, el problema és que la dreta vagi cap a personatges com Cayetana Álvarez de Toledo entre d'altres.

El correctiu a l'estupidesa dels uns no és l'estupidesa dels altres, sinó els fets. L'estil de vida madrileny és dúmping fiscal i economia basada en l'especulació financera i un banal efecte de capitalitat i centralisme delirant que centrifuga a conveniència. ■

L'Espanyol o el Cafè del Teatre

Aitor Roger
Historiador

Blanes a finals del mes de gener acabava una llarga etapa de servei al poble d'un dels locals més emblemàtics de la vila. Parlem del Cafè del Teatre o com també el coneixia molta gent, l'Espanyol o can Vila, segons quina sigui l'edat del client que, de manera més o menys assídua, ha visitat un dels locals de restauració més populars i amb més continuïtat en el temps.

Emplaçat al cèntric carrer Ample, el cafè es trobava en el mateix espai on s'hi emplaçava una de les fondes més antigues del poble, la Fonda Vila, documentada ja el 1893 i en un lloc on des de l'any 1723 hi existia la naviliera d'en Salvi Vila, dedicada a la fabricació i explotació de naus per al comerç marítim. Els Vila també van ser patrons de cabotatge i alguns dels fills de la nissaga foren pilots de la marina mercant.

A les darreries del segle XIX can Vila també va ser la seu de l'Orfeó de Blanes, amb una sala de concerts al primer pis. Les vetllades de l'Orfeó eren un punt de referència de la cultura blanenca. Les funcions preniën tot el seu esplendor les nits d'estiu, quan Blanes era visitada per la notable colònia d'estiuejants i alguns dels fills il·lustres tornaven al poble per passar-hi les vacances. La sala s'il·luminava amb gran quantitat de llums elèctrics, tota una novetat, ja que feia poc que Blanes gaudia d'aquest invent a carrers i edificis municipals gràcies al propietari de l'empresa elèctrica, el senyor August Maria de Borràs Jalpí, qui també era el president honorari de l'Orfeó. Era normal comptar amb la presència de Francesc Brunet a l'harmòni, Emili Mestre al piano i declamant els seus poemes i proses escriptors de Blanes com els germans Josep i Joan Baptista Alemany i Borràs, Joan Valentí i Feliu, Joan Ribas i Carreras

o el mestre de la prosa catalana Joaquim Ruyra; i entre els estiuejants, l'eminent literat Joan Maragall o Ferran Agulló, que com Maragall també era *mestre en gai saber*, i que entusiasmava el públic amb les seves poesies que relataven escenes de la vida marinera fruit de les observacions que feia a la nostra platja, segons relaten les cròniques periodístiques de l'època, "un retrat fidel de les costums i actes del ofici de nostra gent de mar".

A can Vila també s'hi instal·là el cinematògraf "Moderno" (1906), iniciant-se uns vincles amb el cinema que perdurarien molts anys. Posteriorment, la part posterior de l'edifici va ser una acadèmia d'estudis (Acadèmia Pastor), i el cinema va tenir diferents canvis de nom: Cine Vila, Cine Fèmina, el Cine Maryan, inaugurat l'any 1964 i regentat per la família Giralt, i, finalment, el Teatre de Blanes des de l'any 2003. A tall d'anècdota explicarem que l'any 1915, el fotògraf Josep Pons i Girbau s'endinsa en l'aventura del cinema i adquireix una màquina per a films o *pel·lícules*. El títol de la seva primera pel·lícula va ser *La Costa Brava*, una filmació que roman desconeguda i que fou estrenada al Cinema Catalunya de Barcelona, per després projectar-se arreu del territori català, també a Blanes, al Cine Vila. Aquesta és una de les primeres pel·lícules rodades al litoral gironí i la segona que fou batejada amb el nom de Costa Brava.

Una altra curiositat la trobem en un programa de la Festa Major de 1926, on s'hi poden llegir alguns dels serveis que ofería la Fonda Vila als seus clients. També sabem que l'esmorzar tenia un preu de 1,25 pessetes el cobert i el dinar a 4,50 pessetes. L'anunci puntualitzava que s'hi feien els banquetes i els berenars més econòmics de Blanes. Es recalcava que es parlava anglès, francès i alemany i que la cuina estava a càrrec del professor diplomad Joan Vila, que era el Director de les Escoles de cuina de Córdoba, Sevilla i Madrid.

I que va passar amb l'antic cafè? Acabada la Guerra Civil –l'Orfeó ja feia molts anys que s'havia extingit – el cafè de can Vila va donar pas al Cafè Espanyol, que regentaven Faustina Letamendi i Josep Pellicer.

Bota era molt jove quan comença a treballar a l'Espanyol i tots aquests anys de servei li han permès veure com Blanes es transformava i com també anava canviant la seva clientela. La feina a l'Espanyol sempre s'ha fet en família, comptant amb l'ajuda de la seva esposa Isabel i les seves filles, així com altres familiars i cambrers que hi han treballat durant molts anys.

L'any 1989 el Cinema Maryan va celebrar el seu 25è aniversari amb unes sessions especials de cinema. El dia 18 d'abril de l'any 2000 el negoci que

regentava el Sr. Francesc Giralt va tancar les portes definitivament amb una festa de comiat en què es va projectar la darrera pel·lícula: "Cinema Paradiso". L'Espanyol perdía una part important de la seva clientela, que hi feia una consumició o comprava un gelat abans d'entrar al cinema o s'hi quedava a sopar després de veure la doble sessió de pel·lícules. Tant el Maryan com el Victòria –abans també el Fortuny– omplien de vida el centre de Blanes, també amb les famílies que venien al cinema des dels pobles veïns. Després de les obres de reforma i la inauguració del Teatre, l'Espanyol recuperava una part de la clientela. Tot i que sempre ha sigut un local molt concorregut, els espectacles i les activitats que es feien al Teatre, com també passava quan era cinema o la seu de l'Orfeó, feien augmentar la clientela. A més, els clients podien tenir l'oportunitat de sopar algun dels plats combinats o entrepans més característics de l'Espanyol acompanyats per algun actor, actriu o cantant que poca estona abans havia actuat a l'escenari del Teatre. I si no sopaves al costat d'algun famós o podies fer acompanyat d'algun actor local o dels integrants de les moltes entitats culturals que han assajat a la sala que hi ha al fons del cafè.

Durant molts anys l'Espanyol també va acollir els torneigs de billar entre els diferents clubs de la vila. Per exemple, el 1969, a les pissarres

«Tant el Maryan com el Victòria [...] omplien de vida el centre de Blanes»

que l'anunciaven i que s'instal·laven a l'interior del cafè, on hi havia les taules de billar, entre els noms dels participants hi havia els de Francesc Juan i Eugeni Coll, Cels Garcia – President del Club Billar Blanes – i Jose Luís Cano o Diego Rubio i Ricard Pujol. Aquells anys, el billar era seguit per molts afeccionats i Blanes acollia nombrosos campionats.

Després que el passat desembre va finalitzar l'activitat a principis d'aquesta any es va fer l'acte de lliurament de claus del local, que és de titularitat municipal. L'immoble va passar a ser de l'Ajuntament l'any 2000, quan va adquirir l'antic cinema per fer-hi el teatre. Ara, Fèlix Bota segueix amb la feina als Terrassans, al costat de l'Ajuntament, amb la seva filla Sara. Però, quin serà el futur de l'Espanyol? De moment ja ha sigut Col·legi Electoral en els comicis al Parlament de Catalunya d'aquest 2021 i l'Ajuntament de Blanes treballa per ubicar-hi una "sala cultural polivalent", que ha de tornar a omplir de vida aquest espai referent de la cultura i la restauració popular blanenca, com a mínim en els darrers 130 anys. ■

Jordi Hernández és escollit primer secretari de l'Agrupació del PSC de Blanes

Salvador Illa ha visitat el municipi de Blanes, el barri dels Pins i la cloenda de l'Agrupació del PSC de Blanes on s'ha escollit nova executiva

Jordi Hernández

Dimecres 5 de maig, Salvador Illa va voler ser a la constitució de la nova executiva de l'Agrupació del PSC de Blanes. L'acte va tenir lloc —amb presència reduïda a causa de la pandèmia de la COVID— 19 al Teatre dels Pins de Blanes. Allà, varen parlar Mònica Ríos, diputada al Parlament de Catalunya, Marc Lamuà, diputat al Congrés, Jordi Hernández i Salvador Illa.

La nova executiva del PSC de Blanes està formada per **Jordi Hernández com a primer secretari**. És historiador i treballa en el món social. **Javier López**, que és fuster, és secretari d'organització. **Eva Enríquez**, que és regidora del grup del PSC a l'Ajuntament de Blanes, és la secretària d'economia i d'hisenda. El secretari de funció pública, serveis i assessorament és l'advocat **Ferran Casellas**. **Laura Cuchí**, administrativa, és la secretària de comunicació, xarxes socials i imatge. **Indira Reynoso**, dentista, és la secretària d'igualtat i de noves tecnologies. I **Julio Agustín Pamplona**, professor, és el secretari de política municipal.

A l'acte, Salvador Illa i Marc Lamuà varen coincidir a indicar que la nova executiva de l'Agrupació de Blanes té l'encàrrec de treballar a peu de carrer i que el municipalisme és un dels signes d'identitat més importants del socialisme. Jordi Hernández va reivindicar que la nova executiva vol alimentar-se de l'experiència dels regidors i regidores que té i ha tingut el PSC de Blanes al llarg de tota la seva història. I, a la vegada, ha evidenciat que hi ha també moltes persones joves a la nova executiva amb tota l'empenta per ajudar a tornar a obtenir el govern a l'Ajuntament de Blanes les pròximes municipals.

Entre les persones que han assistit a l'acte hi ha Sílvia Paneque, portaveu dels socialistes gironins que va encapçalat la llista del PSC de Girona al Parlament; Òscar Aparicio i Mónica Ríos, diputats al Parlament de Catalunya; Maurici Jiménez, alcalde de Platja d'Aro; Pere Casellas, vicealcalde de Figueres; o Bea Ventura, membre del PSC a la Diputació de Girona. ■

69è Homenatge a Carl Faust

Carl Faust (escultura de bronze al Passeig de Mar)

Des de fa uns anys, a Blanes s'ha perpetuat la tradició d'homenatjar al fundador del Jardí Botànic Marimurtra, Carl Faust, amb motiu de l'aniversari de la seva mort. Per això cada 24 d'abril s'organitza un senzill, però sentit homenatge que se centra a fer una Ofrena Floral a l'escultura dedicada a Carl Faust que es va instal·lar l'any 2007 al Passeig de Mar, arran de mar, i mirant en direcció a l'emplaçament del jardí.

Carl Faust era un empresari alemany establert a Blanes, localitat on hi va dur a terme el seu somni: crear un jardí botànic de referència, no només en l'àmbit estatal, sinó també en el científic europeu. Des del moment en què es va retirar a l'arribar als 50 anys —coincidint amb l'any 1924—, va dedicar la seva vida a endegar el Jardí Botànic Marimurtra.

Avui dia és un dels dos únics jardins botànics de Catalunya —l'altre és el de

Barcelona, i l'únic situat a la Costa Brava, i està classificat com a Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat. L'objectiu va ser crear una entitat científica de primer ordre on els botànics europeus poguessin estudiar exemplars d'espècies que cal viatjar molt lluny per poder trobar: Austràlia, Sud-Àfrica, diferents zones d'Amèrica o del Marroc, per citar-ne algunes.

L'any 1951 va crear la Fundació Carl Faust, a qui va llegar tot el seu patrimoni amb un únic i ambiciós encàrrec: seguir complint l'objectiu que el va menar posar-lo en marxa. És a dir: que el Jardí Botànic Marimurtra esdevingués en un jardí botànic de referència. Actualment, la fundació continua sent la propietària i responsable del manteniment del recinte, i l'any 2009 va ser mereixedora de la Creu de Sant Jordi, un dels màxims reconeixements que atorga la Generalitat de Catalunya. ■

Blanes: Parlem d'una de les cases més boniques i fotografiades del passeig de Dintre de Blanes. És un dels darrers testimonis de les cases senyorials que s'hi van edificar a partir del darrer quart del segle XIX i que van romandre dempeus, amb poques modificacions, fins que a partir de la dècada dels seixanta moltes van ser enderrocades per fer-hi els edificis de pisos que ara dominen la façana marítima

ELS AMERICANOS

Com explicarem més endavant quan parlem de la família Ferrer, la majoria d'aquestes cases van ser fetes amb els diners dels *americanos* blanencs retornats a la vila i en la seva construcció –un símbol més del seu triomf a les Índies– s'utilitzaven els materials més nobles, amb la participació dels artesans-artistes més experimentats: ebenistes, vidriers, ferrers, ceramistes... Els *americanos* eren les persones que havien emigrat a Amèrica de joves i al cap dels anys tornaven als seus llocs d'origen més o menys enriquits, havent assolit un cert ascens econòmic i social. Durant el s.XIX varen emigrar a Amèrica gairebé dos mil blanencs, sobretot entre 1839 i 1862.

«Durant el s.XIX varen emigrar a Amèrica gairebé dos mil blanencs, sobretot entre 1839 i 1862.»

QUI ERA TERESINA SAVOIA?

Teresa Ferrer Barreras neix a Blanes el 1865. Era filla del propietari Pere Ferrer Xifra, conegut pel motiu Savoia, i de Teresa Barreras Centrich. Una part de la família materna emigrà a Galícia, a Pobra do Caramiñal (Corunya), on els Barreras funden fàbriques de salaons i una altra branca de la família farà d'armadors de vaixells, a Vigo. En canvi, els Ferrer van emigrar a Cuba la dècada dels 30 del segle XIX. A l'Archivo General de Indias de Sevilla hi trobem els documents on Ramon Ferrer Xifra, "cubero", demana la llicència per poder viatjar a l'Havana, on el seu germà tenia una "pulperia". Tornen a Blanes ja grans i amb uns estalvis que els permeten viure de renda. Tot i així inverteixen els diners en altres negocis, per exemple sabem que els Savoia tenien un magatzem de salaons a Sant Andreu, davant sa Palomera. Del matrimoni Ferrer Barreras neixen com a mínim 2 nois i 2 noies, una d'elles nascuda a Galícia. Un dels fills, Antoni Ferrer, es casà amb Obdúlia, la filla dels *americanos* Massó, blanencs enriquits a Puerto Rico amb el negoci de las "haciendas" sucreres. Teresina es casà amb un altre fill dels Massó, el noi, en Claudi Massó Verdaguer. La cerimònia tindrà lloc a la parròquia de Santa

1. Part posterior a mar de la casa aleshores. Fotografia: Any 1957. Col·lecció Mercè López /AMBL

«Un dels seus elements més coneguts és a la cantonada, una tribuna angular coberta per una "cúpula semiesfèrica de gallons apuntada [...]»

Maria el 27 de gener de 1894 i va ser un gran esdeveniment a Blanes, per la rellevància de les dues famílies i pels convidats a l'enllaç, que frueixen d'un banquet a la Villa Odúlia, propietat dels Massó (actual edifici Miramar, al carrer Ample).

El dia 18 de març de 1905, vint-i-un mesos després de quedar-se vídua per la "mort sobtada" del seus espòs, Teresina es torna a casar, ara amb el prestigiós metge Joaquim Albareda Baylina, setze anys més gran que ella, i també vidu, de Dolors Miralbell Carreras. Contrauen matrimoni al santuari del Vilar i oficia l'enllaç Mossèn Jaume Arcelos, recordat rector de Blanes i que també tenia sang gallega, nascut com era a la província d'Orense. El Dr. Albareda va morir el 1917. Teresina, al no tenir descendència, s'afillà a una nena, de nom Alfonsa Poblet Ferrer, però que amb el temps es fa dir Montserrat. Mare i filla viuran en la casa del passeig, com consta encara el 1940. Aquesta mateixa dècada la noia es casà amb Antonio Mañach. Amb els anys el matrimoni va anar a viure a Palamós per motius de feina, ja que el senyor Mañach era tinent de nau a l'Armada i demanà el seu trasllat.

ELS TORDERA

La família Tordera tenien la casa i el negoci en una casa al començament del carrer Jaume Ferrer, que uns anys després de la reforma d'obertura del carrer Ample de 1911 va ser enderrocada per donar pas a una nova edificació, ara alineada amb el nou vial. Els més grans recordaran la pastisseria, la xocolateria i el forn de pa que regentava el matrimoni format per Joan Tordera i Consol Sagrera, i les seves tres filles: Anna, Marta i Francesca. Al senyor Tordera sempre li havia agradat la casa de ca la Teresina Savoia i en més d'una ocasió havia manifestat el desig de comprar-la, per poder-hi anar a viure quan es jubilessin de la pastisseria. Finalment, a inicis de l'any 1963, coincidint amb el dia del bateig del seu net, Joan Tordera arriba a un acord amb el matrimoni Mañach-Poblet Ferrer, establert a Palamós, per comprar-los la casa. L'immoble havia sigut uns anys l'oficina de l'Aduana de Blanes i va estar llogat a la família Donadeu. Els Tordera conservaran bona part de l'immoble amb l'aspecte original, com

la façana i la part de la casa que dóna al passeig de Dintre. A l'espai que havia sigut el pati, a la planta baixa, s'hi construeix un menjador, presidit per una llar de foc amb l'escut de Blanes i unes espigues de blat. A sobre s'hi construeixen tres pisos, un d'ells per la seva filla Francesca, que s'hi traslladà a viure per fer companyia als seus pares, tenint present que era una casa molt gran.

LA CASA

És una obra inclosa en l'*Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya*. La façana, presidida a la part superior per un medalló amb la data d'edificació de 1903.

Aquest edifici cantoner d'estil *modernista* i de tres plantes té façana pel passeig de Dintre, el passatge Bellaire i el passeig Cortils i Vieta. Un dels seus elements més coneguts és a la cantonada, una tribuna angular coberta per una "cúpula semiesfèrica de gallons apuntada, sostinguda per una mènsula de tall vegetal a manera de floró de grans proporcions, a través de la confecció d'un basament circular. S'observa un ampli aparell ornamental que imbueix i impregna tot l'espai, apoderant-se de la façana i acaparant i monopolitzant tot l'entramat arquitectònic de la part superficial de la façana: des del basament de l'edifici —compost per grans blocs paral·lelepípedes a la manera de *carreus* regulars, amb les dues obertures d'*arc rebaixat* amb *impostes*, coronades amb uns motius decoratius en pedra, treballats amb bastanta *sultura* i destresa. Passant pel primer i segon pis, amb per una banda, les respectives obertures també d'*arc rebaixat* amb *impostes* conceptualitzades o confeccionades a la manera de balconades sustentades per unes *mènsules* esculpides, les quals són definides amb bastant encert."

La cornisa, "àmpliament densificada i poblada per diversos elements, com la balustrada a la manera d'ampit, les àmfors d'estuc en els extrems, sustentada i ornamentada a la vegada per un entramat de mènsules de caràcter vegetal i geomètric mènsules que abracen tota la façana que dona al passeig de Dintre i part del sector longitudinal de l'edifici que correspon al passatge Bellaire."

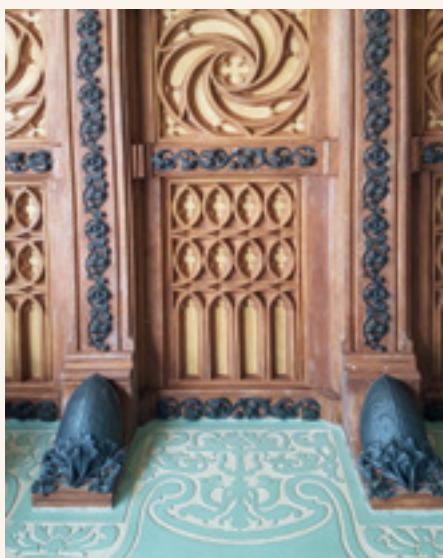
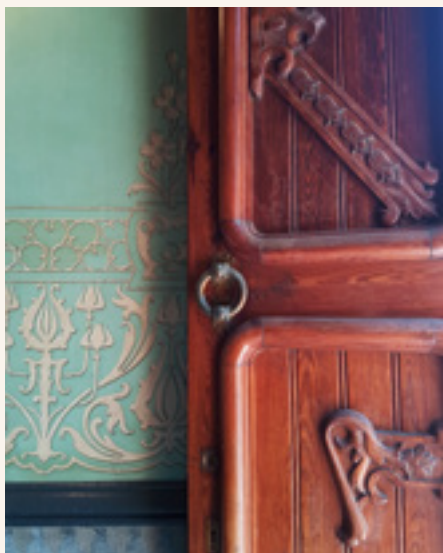
¹ *Inventari del Patrimoni Arquitectònic*. Direcció General del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya

«Tampoc s'ha conservat la façana que donava a mar –que en el moment de la seva construcció era la part posterior de la casa– i que presentava unes terrasses a diferents nivells [...].»

Actualment a la planta baixa hi ha una cafeteria i ja no són visibles molts dels elements decoratius que es conservaven quan havia sigut una floristeria. Per fer-nos una idea de la sumptuositat i barroquisme que impregnava tota la planta baixa amb els seus estucats, podem admirar l'entrada, amb el treball d'ebenisteria a la porta, els esgrafiats de les parets, que continuen els motius florals i vegetals que hi ha a l'exterior; una sanefa que representa ocellets de paper; o el sostre, que

recorda les formes dels vitralls de les catedrals gòtiques. Els pisos superiors són habitatges particulars.

Tampoc s'ha conservat la façana que donava a mar –que en el moment de la seva construcció era la part posterior de la casa– i que presentava unes terrasses a diferents nivells, amb cornises profusament ornamentades amb motius florals i vegetals; així com una habitació a la planta baixa amb una obertura que mirava al mar. ■

Amb el suport de Ceigrup Blanes. Si voleu veure més immobles singulars, visiteu www.ceigrupblanes.com

Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos - 17300 BLANES (G) |
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Salvador Palaudelmàs
 Obrer major de Santa
 Cristina (anys 2006-2014)

L'actual estat d'abandó dels jardins de Pinya de Rosa ha mogut a entitats i particulars de Blanes a mobilitzar-se

L'actual estat d'abandó dels jardins de Pinya de Rosa, ha mogut a entitats i particulars de Blanes a mobilitzar-se per intentar aturar la degradació d'aquest espai. Recordem que, era l'any 2002, en què es crea la plataforma *Salvem Pinya de Rosa* amb una mobilització popular que, el 2003, aconsegueix aturar la urbanització d'aquesta finca, prevista segons el conveni urbanístic que l'Ajuntament de Blanes havia concedit (1990), a canvi de la cessió dels terrenys per la construcció de l'Hospital Comarcal i altres equipaments. Es va aturar, amb l'aprovació de la Llei 25/2003 declarant Pinya de Rosa "Paratge Natural d'Interès Nacional". La llei comporta la declaració d'utilitat pública dels terrenys a efectes de la seva possible futura expropiació per passar a domini públic, amb drets de tanteig i retracte a favor de la Generalitat i de l'Ajuntament de Blanes. Es va contemplar la possibilitat de la compra de la finca per part de la Generalitat (com havia fet amb la plana de Castell, a Palamós); però no es va fer res en aquest sentit, i el 2008 la finca va ser adquirida per un particular, que és l'actual titular.

La llei de 2003 dona com a creat el Consell Rector (designat pel Govern), i textualment diu que "*Dins dels divuit mesos següents a l'entrada en vigor d'aquesta Llei (això és, abans de Gener de 2005), el Govern ha d'aprovar i publicar el Pla rector d'ús, gestió i protecció del paratge de la finca Pinya de Rosa*". Passats més de setze anys! de la data obligada, segueix sense existir el pla d'usos i gestió, al que estava obligat el Govern segons la llei aprovada. Fins el 2014 no es va crear el Consell Rector que, segons sembla, no ha disposat de contingut per a gestionar res. Perquè ara, quan s'han mogut entitats i particulars, del que es parla com a possible solució, no és d'aquest Consell Rector previst per la llei, sinó d'un Grup de Treball d'abast local, amb ganes de cercar solucions. És flagrant la desídia i l'abandonament de les obligacions del Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat (abans Departament de Medi Ambient) dels diferents governs que s'han anat succeint, sobre aquest espai. La responsabilitat de la gestió és tota seva. Publicava el Punt-Avui del 20 de març últim, que la Generalitat considera ara que "*no té sentit un consell rector públic per a una finca de propietat privada*", i que el Parlament "*no va tenir prou en compte que la finca és privada, quan va declarar l'espai PNIN*".

Imatge espectaculars de la zona visitable del Jardí Pinya de Rosa

Amb el suport

GBI
grup

Quaderns
(Celobert - Maig de 2003)
Pinya de Rosa, el jardí
de la vergonya

Aquestes consideracions coincideixen exactament amb alguns dels arguments de l'Obreria de Santa Cristina en el contenciós que va tenir contra la Generalitat, per la inclusió de la finca de Santa Cristina dins del PEIN, imposada de forma unilateral, i que després d'una llarga batalla judicial es va guanyar, aconseguint que el PEIN no afectés Santa Cristina. No m'estendré aquí sobre els motius, llavors discutits i incompresos per algun sector. Però, sovint, el temps posa les coses al seu lloc. I, avui, es fa més evident que mai, la innecessarietat (o, directament, la nosa) de tenir un òrgan gestor designat des de fora, per gestionar un espai que —en el cas de Santa Cristina— ja ho és (com ho ha estat sempre) per una entitat que, quan cap norma legal el protegia, l'ha protegit sempre per convicció i voluntat pròpia, amb dos objectius essencials: la seva preservació com a espai natural, i el lliure accés de tothom. La sentència judicial remarcava tres punts, resumits: El silenci del decret sobre les realitats existents a Santa Cristina per l'existència d'una entitat amb finalitats de conservació del medi ambient, etc. L'absoluta manca de justificació de la inclusió de la finca dins de l'àmbit protegit; I el fet que, els objectius proposats pel PEIN, ja els ve complint l'Obreria.

L'any 2009, quatre anys més tard de la data en què s'havia de disposar del pla d'usos, el delegat a Girona de Medi Ambient i Habitatge d'aquell moment,

reconeixia que mai havia trepitjat l'únic PNIN de la seva jurisdicció; que ni s'hi havia posat, en la redacció del pla, que tenien altres prioritats; i que el procés s'havia retardat pels recursos presentats des de Lloret. Com deia abans, el temps posa les coses al seu lloc. Amb aquestes antecedents, poc es podia esperar de l'administració...

Desitjo sincerament que les persones i entitats que s'han arremangat per defensar aquest patrimoni, tinguin el millor dels èxits; Blanes, i també Lloret, ho necessitem. No ho tenen gens fàcil. Com ha exposat l'alcalde Canosa, s'ha de fer de comú acord amb totes les parts implicades (amb la propietat, per descomptat), o no hi haurà cap possibilitat. Això d'una banda. D'una altra, trobar un finançament que possibiliti la recuperació i manteniment d'uns jardins que (havien tingut?) la millor col·lecció de cactus, àloes i agaves, d'Europa. Que forma un conjunt amb Marimurtra i, també, amb Santa Clotilde, aquests últims inclosos recentment a la Ruta Europea de Jardins Històrics. Sense oblidar la importància del Mas del Sol, obra noucentista de Duran i Reynals, en estat deplorable actualment. Tot plegat, a més de constituir un patrimoni natural i cultural a preservar, és el tipus de revulsiu que necessita imperiosament un sector turístic en decadència, que ha de renovar la seva oferta o seguirà en caiguda lliure. Tan sols això, justifica plenament una inversió pública proporcionada a l'objectiu. ■

L'any 2009 [...] el delegat a Girona de Medi Ambient i Habitatge d'aquell moment, reconeixia que mai havia trepitjat l'únic PNIN de la seva jurisdicció; que ni s'hi havia posat, en la redacció del pla

ART A CEL OBERT

ESGUARD

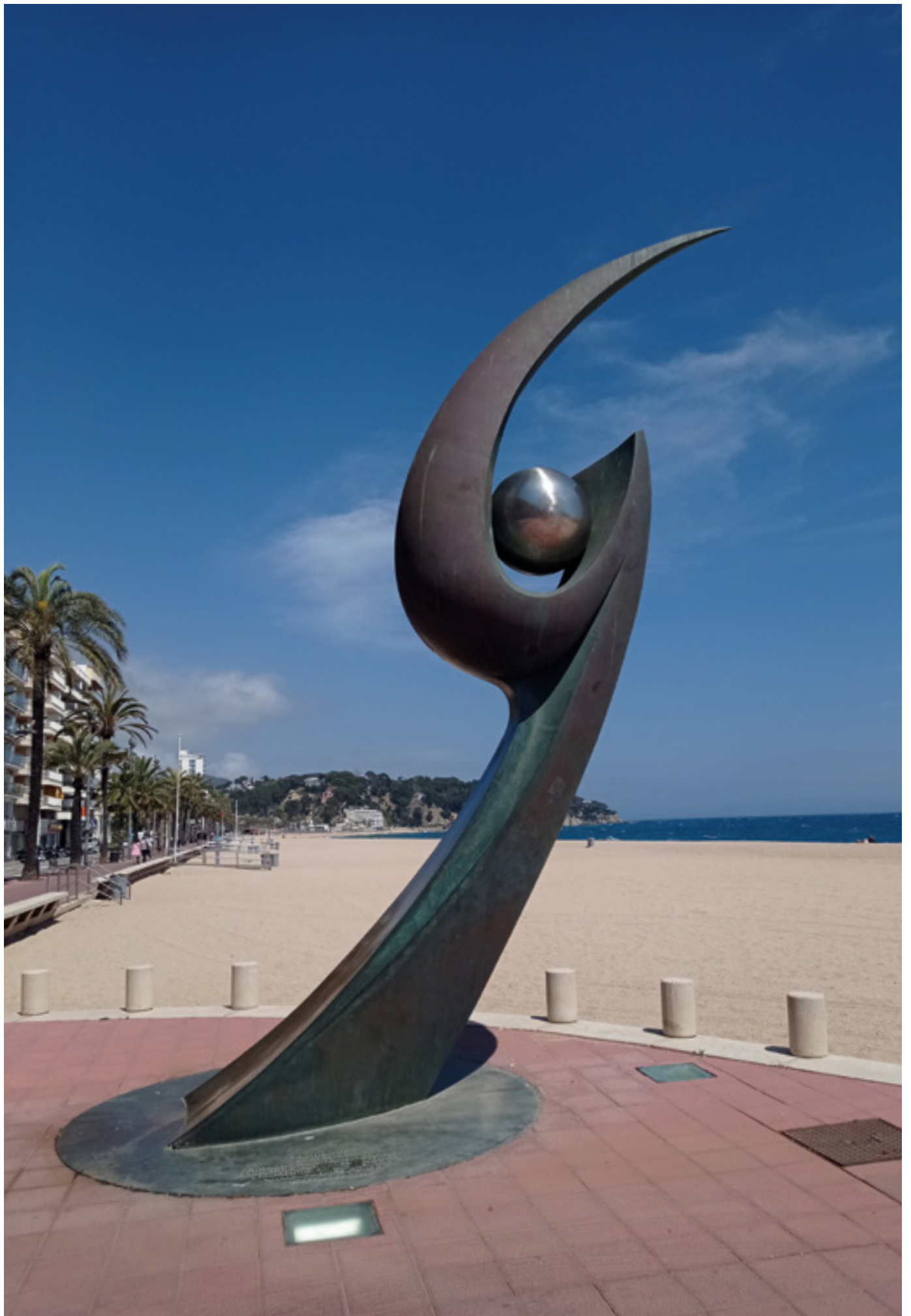
Esguard, 2000
Rosa Serra i Puigvert
(Vic, 1944)
Bronze i acer inoxidable

Aquesta escultura, ubicada al passeig marítim de Lloret de Mar, va ser inaugurada el dia 15 d'octubre del 2000 amb motiu de la *Trobada Internacional de Penyes Barcelonistes*, celebració que coincidia amb el 25è aniversari de la Penya lloretenca.

L'esfera d'acer inoxidable vol representar tant una pilota, l'element icònic del futbol, com la bola del món, remarcant el caràcter internacional de la vila. L'estructura de bronze que la sosté, amb la seva forma dinàmica, ens recorda a la trajectòria d'un xut imaginari.

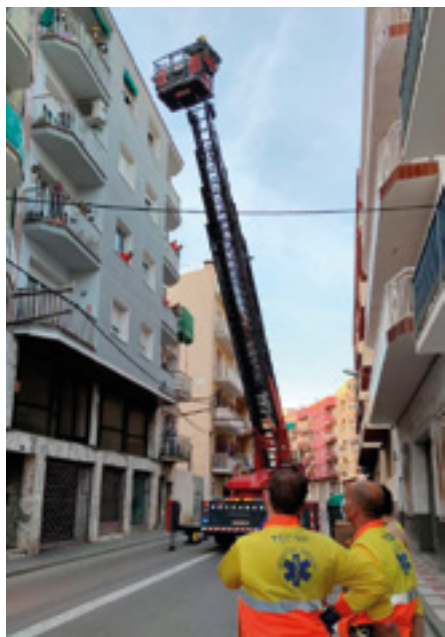
La producció escultòrica de Rosa Serra destaca per estar molt vinculada amb el món esportiu. L'any 1985 el Comitè Olímpic Internacional li va encarregar una sèrie d'escultures pels Jocs Olímpics de Seul que se celebraren l'any 1988. També trobem obra seva vinculada amb els Jocs Olímpics de Barcelona de 1992 o diverses peces situades a l'*Olimpic Park* de Seul entre moltes altres. El comú denominador de la seva filosofia com a artista és la ruptura amb l'academicisme de l'escola d'Olot, cercle on es va formar de la mà de Lluís Curós i Morató (1888-1979) i població on encara resideix actualment. Va ser guardonada amb la Creu de Sant Jordi l'any 2008. ■

Joan Cabarrocas
periodista

En Luis Alfonsín és el Cap del Parc de Bombers de Lloret de Mar. Des d'aquí donen servei als municipis de Blanes, Lloret i Tossa. Durant la pandèmia han seguit formant-se per donar un servei més segur als ciutadans.

Bombers. SEM i la policia Local de Blanes, intervenen en l'evacuació d'un home de 79 anys per la finestra d'un 4rt pis per ser atès d'una afecció greu.

Quants bombers hi ha al Parc de Lloret de Mar i quina és la vostra manera d'organitzar-vos?

Al parc de Lloret hi treballem 25 bombers. A l'hora de treballar ens organitzem en torns de 24 hores de treball i 72 hores de descans amb un mínim de 4 i un màxim de 6 bombers a cada un dels torns sempre supervisats per un caporal. Està previst que abans de l'any 2025 la plantilla arribi fins als 36 efectius. Aquesta ampliació del cos de bombers ve donada dins el Pla 25 on també es treballa augmentar el nombre d'efectius per torn fins a 6. Durant l'any 2018-19 vam veure com molts companys es jubilaven i ara estem a l'espera de l'entrada de nous efectius. Olot, Pineda, Palafrugell i Figueres són altres parcs de bombers que s'han afegit al projecte. Aquest pla vol pal·liar la falta de personal, ja que 4 efectius per torn es poc per cobrir l'àrea d'habitants tan gran que hem de controlar.

Quin és l'estat del Parc i dels materials que feu servir?

Abans de res m'agradaria deixar clar que treballem amb els millors materials i unes condicions òptimes per donar el millor servei a la ciutadania. El que si és cert és que el Parc de Lloret es va construir l'any 1983-84 i, tot i que està molt cuidat, ens trobem al mig de la zona hotelera i això dificulta la nostra entrada i sortida a causa de la gran afluència de turistes que hi ha a la zona. Hi ha un projecte previst per construir un nou parc en una zona més apartada del nucli urbà on tindriem més espai per desenvolupar les formacions pràctiques i els entrenaments, ja que abans de l'any 2025 el parc de Lloret tindrà 11 efectius més i les instal·lacions actuals quedaran petites. Tot això que comento és un projecte que encara s'ha d'acabar de tancar, però que sí que des del col·lectiu de bombers ho demanem per poder dur a terme totes les tasques operatives millor.

La Generalitat renova i facilita el material adequat per fer la vostra feina amb seguretat?

Dins el Pla 25 que he comentat abans també hi ha una renovació de material i l'entrega de nous vehicles de servei. Abans de l'arribada del material nou, el que teníem estava una mica envellit. Tot i això ens servia per donar un servei de qualitat i sobretot per garantir

Luis Alfonsín
Foto: Jordi Triadó

Cap del Parc de Bombers de Lloret

la nostra seguretat i la dels ciutadans. Avui en dia ja està entrant material i vehicles nous als parcs de bombers de Catalunya. Al nostre parc, el dia 5 de maig, ens va arribar un nou vehicle.

Quina tasca consideres molt important a la vostra feina?

A part de tots els serveis comentats anteriorment, abans de la pandèmia en fèiem un que trobo que és vital i que espero que es pugui reprendre aviat. Fèiem xerrades de prevenció operativa on explicàvem al ciutadà què ha de fer perquè no passin accidents i, si passen, com ha d'actuar per minimitzar els danys. És una tasca que abans de la Covid fèiem habitualment a col·lectius de nou vinguts, residències de gent gran i col·legis. Considerem que reprendre aquestes xerrades és una bona manera de conscienciar a la població per tal d'evitar molts accidents i salvar vides.

Si un jove que ens està llegint vol ser bomber, que li aconsellaries i que ha de fer per aconseguir la plaça?

El consell que els hi puc donar als joves és que ser bomber és un ofici vocacional. Els aspirants han de sentir que volen ajudar al ciutadà i s'han d'il·lusionar amb la feina que fan fins al dia que es jubilin.

En els darrers tres anys han entrat molts bombers nous i, actualment, encara hi ha places per cobrir. Al setembre entraran a l'escola de bombers un grup de joves que van passar les proves fa poc, i és probable que d'aquí a pocs mesos hi hagi una altra convocatòria per a nous aspirants a

entrar al cos. Les bases per obtenir la plaça de bomber consten d'un temari molt específic, una sèrie de proves físiques, un test psicotècnic i per últim una entrevista de personalitat.

Sortint del tòpic d'apagar foc, quins serveis realitzeu habitualment?

Nosaltres tenim una carta de serveis on, per descomptat, els incendis ocupen una posició important, però també treballem en accidents de trànsit donant suport als sanitaris perquè nosaltres disposem d'una àmplia formació sanitària. A més, realitzem serveis d'assistència tècnica i obertura urgent de cases on, en molts casos, és per socórrer a gent gran impedida.

Des que va arribar la Covid-19 hem desinfectat i donat consells de com s'havien d'organitzar les residències d'avis per tal d'evitar errors i que els nostres grans estiguessin més segurs. Ara que arriba el bon temps rebem avisos per realitzar rescats de persones que queden atrapades o que han caigut als penya-segats o zones perilloses que hi ha a la zona de la Costa Brava.

Com es veu els bombers realitzem diferents serveis al ciutadà que passen més desapercebuts per les càmeres però que són igual d'importants que els més coneguts.

Durant el primer confinament, com va canviar la vostra feina?

Quan hi va haver el confinament total, al març de l'any passat, els serveis van baixar entre un 60% i un 70%.

Gran part dels serveis que hem fet al parc de Lloret han estat d'assistència

tècnica, és a dir, quan hi ha caigudes de materials d'edificis i treballs similars. Una altra de les tasques que realitzàvem habitualment ha estat la d'obertures d'habitatges amb persones grans dins que necessitaven assistència sanitària.

El que no fa mai el bomber és estar parat. Durant aquesta davallada de serveis vam aprofitar per formar-nos en situacions de risc Covid. A les sortides que fèiem d'obertura d'habitatges vam aplicar un protocol més estricte per tal d'evitar contagis.

«El col·lectiu de bombers ens sentim estimats pels ciutadans»

Ara començarà la temporada d'incendis forestals, n'hi ha algun que t'ha marcat?

En 35 anys de servei he viscut moltes situacions de risc, però la pitjor de totes va ser l'incendi del Parc Natural Els Ports d'Horta de Sant Joan l'any 2009. En aquella època jo era caporal al parc de bombers de Pineda de Mar i vaig ser responsable d'una de les línies de treball d'aquell incendi. A Horta de Sant Joan van morir 5 companys del Grup de Reforç d'Actuacions Forestals (GRAF). Un canvi bruscat a la direcció del vent va provocar que quedessin atrapats entre un cingle i el barranc dels Cubars. ■

Maria Joancomartí
Periodista

Així es va aprovar a l'últim ple municipal arran d'una moció de Força Lloret

Lloret reclama a les administracions superiors que minimitzin els efectes de l'increment del preu de l'electricitat

L'Ajuntament de Lloret insta el govern català i espanyol a actuar per minimitzar els efectes negatius que està provocant en moltes famílies l'increment del preu de l'electricitat. La proposta la va portar al ple Força Lloret en forma de moció i va comptar amb el suport de tots els regidors excepte els de Cs, que es va abstenir.

Lloret se suma, així, a altres municipis en la demanda a les administracions supramunicipals perquè duguin a terme diferents accions. En aquest sentit, entre altres coses, s'insta el govern de l'Estat a realitzar una auditoria sobre l'origen del deute elèctric i el valor real de la producció elèctrica; i perquè apliqui els canvis legislatius i normatius necessaris per acabar amb la sobrertribució que reben determinades empreses tecnològiques, malgrat que ja han recuperat àmpliament els seus costos d'inversió.

Al govern català, se l'insta a sancionar les operadores elèctriques per possible vulneració dels drets bàsics de la ciutadania pel que fa a l'obligació de subministrar energia a tota la població. La moció també vol que s'obri un canal específic perquè els veïns puguin fer arribar les seves queixes i reclamacions a la Generalitat o a la companyia titular de la xarxa de distribució.

El Govern municipal va presentar una esmena, que també es va aprovar, per incloure a la moció la demanda a l'empresa subministradora d'electricitat a Lloret de Mar el replanteig ràpid i urgent per canviar de lloc —o bé per garantir el subministrament ininterromput del servei— d'un transformador situat a la rambla Romà Barnés, entre els carrers Sant Joan i Sant Antoni, que sovint comporta problemes de subministrament als veïns de la zona.

La regidora de Benestar i Família, Arantxa Jiménez, va aprofitar el punt per remarcar que des de l'Ajuntament es fa tot el que és de la seva competència per impedir que les famílies vulnerables del municipi pateixin talls de subministrament elèctric. En aquest sentit, els serveis tècnics fan un informe al respecte tant si la demanda arriba per part de la companyia com si arriba de l'usuari directament. També la regidora d'Habitatge, Jennifer Pérez, va explicar que des d'aquesta àrea es treballa colze a colze amb Benestar i Família per evitar que ningú no quedi al carrer.

El futur carrer de L'Aurora

El ple municipal veu amb bons ulls que es doni el nom d'Associació de dones l'Aurora a un carrer, plaça o passatge de Lloret de Mar.

La proposta inicial la va fer Lloret en Comú, que va presentar una moció per commemorar el 90è aniversari de la proclamació de la Segona República. Dins d'aquesta moció, els comuns proposaven, entre altres coses, que s'atorgués el nom d'Associació de dones l'Aurora a l'actual passatge Joan Carles, ubicat al costat de l'Hotel Anabel. La formació argumentava que calia canviar el nom d'aquest passatge, perquè està inscrit al cadastre com a Joan Carles I -i així ho indica també la placa que hi ha a la paret.

Però tant les comunitats de propietaris del passatge com l'Hotel Anabel i Joan Carles Gallart a títol personal havien entrat instàncies a l'Ajuntament per explicar que la referència al rei emèrit és un error i que en realitat l'origen del nom de Joan Carles es remunta a l'any 1970, quan "Joan Gallart, en qualitat de promotor i constructor, va edificar els edificis residencials" situats en aquest passatge, així com l'actual Hotel Anabel. Joan Gallart, va decidir anomenar Joan Carles -com el seu fill petit- aquest passatge, que és de titularitat privada. En aquest sentit, el passatge no està inscrit a l'inventari de carrers de l'Ajuntament de Lloret de Mar i, per tant, l'administració no té potestat per canviar-li el nom.

Davant d'això, Lloret en Comú va retirar aquest punt de la moció i va incloure una esmena de l'equip de govern que feia dos matisos: d'una banda, que es canviï la placa que mal anomena el passatge Joan Carles I per passatge Joan Carles; i, de l'altra, que s'insti la comissió del Nomenclàtor a estudiar la conveniència d'anomenar Associació de dones l'Aurora a un carrer, plaça o passatge de Lloret de Mar.

A la sessió plenària també va adonar-se de diferents decrets d'alcaldia. D'una banda, l'Ajuntament permet a les discoteques i sales de festa del municipi dur a terme l'activitat de bar. Una mesura que s'aplica mitjançant decret d'alcaldia mentre durin les restriccions per la situació de pandèmia. I, de l'altra, els bars, restaurants i cafeteries de Lloret poden tornar a ampliar les seves terrasses aquest 2021 i l'Ajuntament no els aplicarà cap increment de la taxa d'ocupació de la via pública. A més, els establiments tindran una bonificació del 50% per a les terrasses que tenen habitualment i aquells locals a qui s'ha denegat l'ampliació de l'ocupació de la via pública per motius de seguretat, tindran una bonificació del 75%. Tot plegat, són mesures que s'impulsen per ajudar al sector en la situació de pandèmia que vivim. ■

Romà Codina, escollit coordinador de l'agrupació local de Junts a Lloret

Romà Codina

L'exalcalde de Lloret, **Romà Codina**, ha estat escollit coordinador de la nova agrupació de Junts al municipi. Els afiliats i afiliades del municipi han donat suport ampli a la candidatura que encapçala Codina i que incorpora la diputada al Parlament, **Maria Antònia Batlle**, com a responsable de Relacions Institucionals, **Èric Bertran**, d'Organització, **Dani Canals**, de Comunicació, **Jordi Ribas**, d'Afiliats i Participació i **Jordi Costa** com a responsable de Política Municipal. Francesc Batlle, Araceli Pena i Laia Garriga seran vocals de la nova executiva.

“La nostra és una executiva de consens, integrada per persones de dins i fora de la política, gent amb ganes de treballar, il·lusionada i implicada amb el projecte”, ha explicat el coordinador. “Volem ser altaveu de Junts al nostre

poble, que la gent s’hi senti representada i escoltada i donar resposta a les seves inquietuds. Tindrem la mà estesa a tothom qui vulgui col·laborar amb nosaltres”, ha remarcat Codina.

“La nostra és una executiva de consens, integrada per persones de dins i fora de la política, gent amb ganes de treballar, il·lusionada i implicada amb el projecte”

Enfortir el partit a Lloret, amb la vista posada en les eleccions municipals de 2023 i incentivar la participació ciutadana seran dos dels eixos de treball de la nova executiva. ■

Una revista cobra vida, quan es barreja amb la teva. Celobert

Jardins de Santa Clotilde **2021**

Taller infantil de pintura

La història de les sirenes

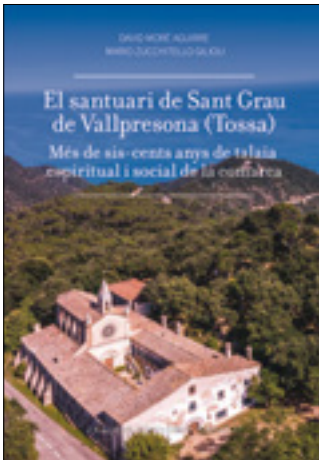
Demostra que ets tot un artista. Vine a pintar a l'aire lliure!

T'esperem tots el diumenges de maig a les 11 h
Adreçat a nens i nenes entre 5 i 10 anys
acompanyats d'un adult
Places limitades

Informació i venda d'entrades
Museu del Mar 972 364 454 | patrimoni.lloret.cat

Nou llibre sobre el santuari de Sant Grau de Tossa

Els autors són David Moré i Mario Zuchitello i es tracta d'una publicació del Centre d'Estudis Tossencs

Si ens enfilem al cim de les ruïnes del castell de Montagut (505 m), situat al límit dels termes municipals de Tossa i Llagostera, gaudirem d'una panoràmica única i esplèndida. Als nostres peus s'estén, a vista d'ocell per quilòmetres fins al mar, una atapeïda massa boscosa travessada, a l'esquerra, per la profunda vall de Vallpresona que acaba a la cala homònima, i a la dreta, s'albira l'ermita de Sant Grau, petita i solitària taca blanquinosa en un vast mantell verd. Situat a uns 400 metres d'altitud, i distant una desena de quilòmetres del nucli urbà, enmig d'una zona boscosa d'alt interès natural i paisatgístic.

En aquest indret feréstec, el 9 d'agost de 1408, els prohoms de Tossa van demanar permís al bisbe de Girona per construir una capella en honor de sant Grau. Les obres començaren el 1409. Es creà així un nou lloc de culte on, des de llavors i fins als nostres dies, generacions de fidels han mantingut viva la devoció a sant Grau, copatró de la vila amb sant Ramon de Penyafort.

L'any 1798 va patir la Guerra del Francès, i va ser reconstruït el 1882 per iniciativa del negociant tossenc, Grau Rodés Moré que en va costejar l'obra.

Amb una història de més de 600 anys, la festivitat del 13 d'octubre era històricament punt de trobada de molts municipis de la contrada, i l'aplec és avui encara una tradició viva en el calendari local.

Ara, el Centre d'Estudis Tossencs, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tossa, la Diputació de Girona i l'Institut Ramon Muntaner, ha promogut l'edició d'una nova monografia que porta per títol *"El santuari de Sant Grau de Vallpresona (Tossa). Més de sis-cents anys de talaia espiritual i social de la comarca"*, obra dels historiadors David Moré i Mario Zuchitello, que permetrà actualitzar la seva història fins a l'actualitat, i aportar gran nombre de dades històriques fruit d'anys de recerca dels dos autors, contextualitzar-ne la història a escala catalana, i facilitar informació comparada sobre la vida, obra i influència cultural del sant que li dona nom.

La presentació d'aquesta nova monografia tindrà lloc el diumenge 9 de maig a les 5 de la tarda a l'aire lliure davant del santuari de Sant Grau, a dalt del massís de Cadiretes. La presentació anirà a càrrec de l'arxivera municipal de Llagostera, Marta Albà, i a més d'unes paraules dels autors, comptarà també amb la presentació de l'alcaldeessa de Tossa, Imma Colom. ■

La cultura és un bé comú que generem entre tothom. Celobert

ECO SENY

Maresme 1, baixos - Blanes

Tel. 972 337 562

info@ecoseny.com www.ecoseny.com

Finestres que aïllen de veritat

A finals de juliol de l'any passat. Li envio aquest missatge:

«Pili, acabo de llegir una obra de teatre que m'ha tocat molt i que hauríem de fer. Te la passo a veure que en penses»

Resposta immediata:

«Demà marxo a fer el Camino de Santiago. La llegiré quan torni, ara no podré»

«Perfecte, no hi ha pressa», responc.

L'endemà a primera hora rebo:

«Quin text tan meravellós! Pots comptar-hi, la faré encantada»

Per a ella les coses que no es podien fer sempre eren les primeres a fer-se. «Bon Camino!» li vaig desitjar. Cinc dies més tard rebo una fotografia on apareix un cartell anunciant una representació en un poblet de la província de Lleó de «El cartógrafo» de Juan Mayorga feta per un grup d'aficionats. Llavors va quedar tot clar: les casualitats no són mai casuals. No li va caldre afegir cap text, els dos sabíem el que significava la foto. Fariem «El cartógrafo».

No ho vam poder tornar a parlar més, però avui, en pensar en aquest article he volgut imaginar quin seria el seu mapa i quines serien les parades en el seu itinerari. Quin exercici tan complex, tractant-se d'ella! Quant dolor darrere la seva pèrdua. Tanta emoció per poder escriure aquest text...

La seva cartografia s'aixecaria sobre un planell de la vila de Tossa, sens dubte. El lloc dins el planell és *el de menys*; que sigui Sant Benet, Cadiretes, Cal Rull o Futadera no és significatiu perquè la seva petja en tots els racons d'aquest terme municipal és molt fonda. I la hi ha deixat amb igual intensitat des dels seus càrrecs públics com a regidora, diputada o alcaldessa, com des de la participació en Associacions de tota mena (en especial amb l'Associació d'Obreria de Sant Isidre de la capella de Sant Benet) i el vessant més estrictament personal. I en totes elles ho va fer amb un compromís majúscul cap a les persones i cap al territori que naixia —n'estic segur— de les seves poderosíssimes arrels familiars catalana-aragoneses, una sensibilitat extraordinària per captar les necessitats dels altres i una capacitat de treball a l'abast de molt poques persones.

Sempre des de la generositat més sincera, des de la discreció sense pretensions, la Pili va saber ser el que es va anar proposant: alumne incansable que va esdevenir encoratjadora professora; política honesta en temps de transfuguisme *vergonyant*; dona lliure, amiga fidel i companya en totes les ètiques que permetessin fer un món millor. Compartir el temps amb ella era un luxe i si era al voltant d'un bon àpat i si l'àpat era casolà, encara més. Era molt bona cuinera, sabia fer-se seva qualsevol cançó, qualsevol text, qualsevol poema. I tenia un riure nítid, directe, sense dreceres que va poder mostrar molt més en la seva vessant professional i personal que en la seva faceta de càrrec públic. Com enyorarem aquest riure!

Amb ella vaig compartir pupitre a l'escola primària, primera joventut, confidències, llibres -molts llibres-, músiques, teatres, el Pelegrí (inesborrables dues abraçades amb ella: quan va ser Pelegrí el seu germà Joan i anys després quan ho vaig ser jo), vam escriure junts una monografia local amb vint-i-pocs anys que va ser una festa compartida amb les amistats conjuntes. Després un parèntesi de 22 anys per motius professionals meus només trencat cada 20 de gener. I un emocionat retrobament en retornar jo a Tossa que ha donat sucosos fruits els darrers 13 anys.

Ara ja sé amb absoluta certesa dues coses. Que no podré tornar a escoltar mai més «Las simples cosas» perquè ella ens la va cantar a tots nosaltres sabedora del dolor de les pèrdues i que muntar «El cartógrafo» ja no és possible. Però el que em penso que encara no sabem tota la gent que t'ha estimat és el molt que et trobarem a faltar, Pili. ■

Olga Casado
Periodista

Quina és la situació epidemiològica a Tossa de Mar?

Ara mateix estem molt bé. La setmana del 19 al 26 d'abril vam tenir tres brots escolars i cinc brots familiars. La següent setmana, del 26 d'abril al 2 de maig, ja va començar a baixar. Així doncs, el dilluns 3 de maig hi havia dos brots familiars controlats. Per tant, vam passar de cinc a tres brots familiars. Per això, a partir del dia 3 comencem a anar molt bé. A més, en aquest últim cap de setmana només s'han detectat dos casos positius.

Recentment, s'ha realitzat un cribratge massiu a la localitat. Quins han estat els resultats?

En total, es van prendre 485 mostres i se'n van rebre 448, és a dir un 92,4%. A més, es van detectar 8 positius, el qual valorem molt positivament. El fet de no haver detectat aquests contagis podria haver repercutit seriosament en la situació sanitària dels dies vinents a la localitat, però a través del cribratge, s'han detectat i controlat.

Tossa va ser una de les poblacions de la província on més participació va haver al cribratge massiu, concre-

tament es va situar en un 1,4%. Estem molt orgullosos. Tenint en compte que es considera que és efectiu fer un cribratge quan el percentatge de participació supera l'1%, en el cas de Tossa s'ha superat sobradament.

Epidemiològicament, s'ha considerat que seria positiu fer un altre cribratge. Per aquest motiu, el dia 17 de maig se'n farà un altre, amb un horari més ample i amb més personal, per poder assistir a tothom que vulgui fer-se la prova.

Com a metgessa i alcaldessa, considera encertada la finalització de l'estat d'alarma?

Des del principi, hi ha hagut aquesta dicotomia entre salut i economia. Penso que ara s'havia de fer un pas com el que s'ha fet. No obstant això, faig una crida un cop més a la responsabilitat per part del sector empresarial, però sobretot de cada individu. Estem davant d'un problema de salut col·lectiva, però també individual. La gent ha d'entendre que el que no vulguis per tu no ho vulguis per ningú. Preservant-te a tu mateix, preserves la comunitat.

Una situació que va generar una gran indignació en la ciutadania va ser l'aixecament d'acta policial al Pare Peregrí per trencar el confinament. Com valora aquesta actuació?

Va ser totalment desproporcionada. Era un acte culte i no es va entendre. La novena que se celebra abans de la sortida del vot del poble, va estar rigorosament controlada i va complir amb totes les mesures de seguretat.

«Tossa de Mar va ser una de les poblacions de la província de Girona on més participació va haver al cribratge massiu, concretament es va situar en un 1,4%»

No hi va haver cap dia que s'excedís l'aforament perquè, de fet, no arribàvem al màxim permès. El Pare Pelegrí va sortir sol únicament amb cinc acompanyants. Així doncs, no entenc per què el Procicat no va autoritzar un acte de culte, celebrat a un espai exterior, amb l'aforament exigít, mascareta i distanciament.

Des de l'Ajuntament de Tossa, quines mesures preveuen tirar endavant de cara a la temporada turística?

Esperem que aquesta temporada sigui millor que l'any passat i pitjor que la del 2022. Però cal esperar, perquè encara no sabem que pot passar. No podem abaixar la guàrdia. Hem de pensar en què vindrà molta més gent. De cara a la temporada, cal preparar totes les mesures de seguretat que depenen de l'ajuntament i començar a fer activitats, malgrat que correm el risc que s'hagin de cancel·lar a pocs dies o hores.

D'una banda, és necessari controlar el tema sanitari. D'altra banda, s'ha de tractar de preservar al màxim l'economia i de fer-ho passar bé a la gent amb les activitats diverses que anem pensant i tirant endavant, tot i que, sempre expectants al que pot passar el dia abans.

L'Associació Professional d'Empresaris d'Hostaleria de Tossa de Mar (APEHT) va demanar al consistori municipal l'elaboració urgent d'un pla per incentivar l'activitat empresarial per lluitar contra l'impacte econòmic de la covid-19. Quines mesures contemplen?

Ara cal veure com serà la temporada. Encara no sabem si vindrà un turisme de proximitat, si ens visitaran estrangers o com se'n sortirà el teixit empresarial de la població. Per això, convé oferir el màxim suport a tothom sense precipitar-se a l'hora de prendre decisions. Així doncs, ens guardem un roc a la faixa. De mesures, n'hi haurà. Però, quines, encara no les podem definir.

El fons d'inversió Azora ha comprat l'Arenas Resort Giverola de Tossa. Considera que aquest tipus de notícies seran cada vegada més freqüents després de la pandèmia?

Tinc la impressió que això no serà

un fet aïllat. Ja ho veurem. Aquí és el primer cop que ens hi trobem. Es van venir a presentar a l'ajuntament alguns representants del fons d'inversió i em va fer la impressió que van entendre molt bé la importància de la preservació de l'entorn natural i cultural de Tossa. Espero i desitjo que aquesta impressió sigui una realitat, que valorin més la qualitat que la quantitat, que entenguin que cal conservar el patrimoni per poder oferir-lo als seus clients.

L'Ajuntament de Tossa i el Bisbat de Girona han arribat a un acord per a la cessió de l'edifici La Concòrdia, conegut com la Casa Parroquial. El consistori el vol convertir en un ateneu que gestionarà l'associació cultural Bocanegra. En què consistirà aquest projecte?

Fins ara, hi havia el casal parroquial que comprenia: el banc d'aliments, Càritas, una coral, la catequesi i el roper. Hem signat un conveni amb el bisbat, a 20 anys i prorrogable cada 5, perquè aquest espai es converteixi en un ens comunitari. Així doncs, serà un espai obert a tot l'associacionisme de la població. Les entitats que vulguin podran col·laborar a través de l'associació Bocanegra, que esdevindrà l'associació mare i paraigües d'aquest nou espai.

Des de fa anys, el consistori tossenc aposta per l'aigua regenerada com a recurs per a usos urbans no potables. De fet, recentment ha començat les obres per a construir un nou dipòsit. Quins beneficis pot suposar pels habitants de Tossa?

L'any 2003, vam tirar endavant el tractament terciari de l'aigua a l'Estació Depuradora d'Aigües Residuals (EDAR). L'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) va subvencionar íntegrament la instal·lació d'aquesta estació i vam poder iniciar el tractament d'aigua regenerada. Des d'aleshores, s'ha anat ampliant la xarxa i ara estem a punt d'incorporar un dipòsit elevat per a la regulació.

Els beneficis que comporta l'aposta per aquest tipus d'aigua són molts, donat que es pot emprar per a usos molt diversos. L'aigua terciària es pot destinar pel rec, tant públic com privat, fins a per dessalar els materials dels submarinistes i les embarcacions.

«De cara a la temporada turística, cal preparar totes les mesures de seguretat que depenen de l'ajuntament i començar a fer activitats, malgrat que correm el risc que s'hagin de cancel·lar a pocs dies o hores»

El proper mes de juny finalitzarà la seva etapa com a alcaldessa. Quin balanç fa de la seva gestió?

Hem governat en coalició per aconseguir una majoria absoluta i penso que és molt positiu. Som tres grups municipals amb diferents maneres de veure les coses, que hem d'interaccionar, i això comporta una multiplicitat ideològica. D'aquí surt un pacte de legislatura, en què acordem que jo governaré durant els dos primers anys i una altra persona durant els dos següents.

En èpoques dolentes és quan coneixes a la gent. Entrem al govern, amb un pressupost aprovat per l'anterior equip, acotat amb el que tu no creus que és el prioritari per a la població i sense poder tirar endavant res del programa electoral. Arriba el gener del 2020, i ve el temporal Glòria. La llevatada s'emporta platges i l'escuma circula lliurement pel nucli urbà. Encara no ens n'hem ensortit i arriba la pandèmia. Pràcticament el 100% de l'activitat econòmica s'atura, els 500 negocis i les 21.000 places d'allotjament turístic que hi ha al poble.

Davant aquest tipus de situacions, és quan es demostra si una coalició és potent o no. En els moments en què s'han de prendre decisions dures de forma ràpida. Des de l'equip hem contribuït absolutament en tot el que hem pogut, des de les famílies fins a grans empresaris. ■

El Punt Volat
166 pàgines
PVP 15€

**Ressenya de
Jaume Planas Perxachs**
Escriptor

Fils invisibles

Fils invisibles és l'òpera prima de la veïna blanenca Pilar Pont Borrell (Tordera, 1958). Ha sortit al mercat sota l'aixopluc del Punt Volat, serveis editorials (www.elpuntvolat.cat). *L'alma mater* d'aquesta "casa" on s'encarreguen de tenir cura dels manuscrits que envien els lletraferits corregint-los, maquetant-los i enviant-los a impremta, en Germán Bartolomé, ha ajudat a infantar aquest recull de deu contes escrits per la Pilar. Mestre jubilada i llicenciada en filologia catalana, ens comenta que escriu des de l'adolescència però no és fins arribada a la trentena quan comença a conservar obra de tota mena. La docència -ha estat professora de les escoles Quatre vents i Carles Faust- l'absorbia i li restava temps per dedicar-s'hi. Ens confessa que un dels motius que l'empenyen a escriure és que fer-ho la fa sentir bé. *És una manera de canalitzar la meua energia i deixar fluir el potencial creatiu. Ho visc com un procés de creixement personal.* I què hi podem trobar en aquest recull? Un conjunt de narracions confeccionades amb un vocabulari ric, acurat i precís on d'imprevist apareix el factor fantàstic -objectes que prenen vida: *Odette*, viatges en el temps: *El portal*, personatges que viuen vides paral·leles com si fossin reencarnacions: *Amor mariner* o aromes de llegendes de l'estirp de les d'en Bécquer: *La dona marinera...* - ho capgira tot i com molt bé ens exposa la Pilar en una entrevista que li hem fet: *No tot pot ser racionalitzat.* La Pilar ens comenta que ha estat una gran lectora des de ben petita. Els pares li van transmetre l'estima per la nostra llengua i cultura. Detectem sempre molt bons sentiments emanant dels relats. Justícia, bondat, companyonia, fraternitat... enfrontats a una realitat corcada, abrupta, trista, plena de desigualtats i d'opressors. Un tema que sobrevola molts contes és el de la memòria. Intangible, no la podem perdre. Per això cal evocar moltes històries, i explicar-les als infants, perquè el temps no les esborri. Inclús els objectes màgics que

Pilar Pont Borrell

traça la Pilar en els contes, estan amarats de memòria, de vivències, com el violí del relat *Stradivarius*. Els dos darrers contes del recull: *El mirall de les ànimes* i *Vides paral·leles*, ens ofereixen unes protagonistes femenines exemplars, donasses empoderades com Sor Violant i la Serafina i la Rosario, heroïnes valeroses que no claudiquen i planten cara a la vida i al mal fat.

«És una manera de canalitzar la meua energia i deixar fluir el potencial creatiu. Ho visc com un procés de creixement personal»

S'agrairia un xic més de grapa, de nervi, per fer fluctuar i lliscar millor aquestes narracions on brillen algunes descripcions marineres i les recreacions d'alguns ambients del passat i on predomina com ja hem indicat el gènere fantàstic *perquè em sorgeix així i no pas per fugir de la realitat.* Podríem afirmar que la Pilar segueix una tradició que enceta el gran Pere Calders i el llibre *Mites* d'en Jordi Sarsanedas i que avui dia té en la figura d'en Jordi Masó Rahola, l'hereu més rellevant. *Expressar el propi potencial d'una manera creativa, ajuda a connectar-nos amb el nostre Jo més profund.* Hi estem d'acord, Pilar. L'art, expressat de qualsevol manera: amb pinzells, mitjançant un instrument, amb l'escarpa i el martell o amb un senzill bolígraf, té poders sanadors igual que la contemplació de la realitat o de la natura, d'on "robem" els models que traslladem a un llenç, a un foli o a un pentagrama. Tot són instruments vàlids per apamar i entendre les preguntes filosòfiques que ens podem formular. Si voleu transitar per aquesta teranyina de fils invisibles que ens interconnecten, us convidem des d'aquestes planes a fer el pas perquè hi podeu quedar atrapats. ■

Cap dona té un orgasme per haver deixat brillant el terra de la cuina. Betty Friedan

SÍMBOLS PROFÈTICS

El 1978, el matrimoni de Josep Tarrés i Pia Crozet va inaugurar al Call de Girona l'edifici en què Ishac Seguí Naor (1165-1235), àlies el Cec, va fundar la primera escola cabalística del món. Paradoxalment, els cognoms Seguí Naor signifiquen 'ric en llum'.

Quan Tarrés em va ensenyar la seva troballa, es va aturar davant d'un forn: "Vam enderrocar una paret de maçoneria i al darrere va aparèixer el forn. Quan el vam obrir, hi vam trobar un pa àzim acabat de coure i un manat d'herbes amargues, que en entrar en contacte amb l'aire, van quedar reduïts a pols. Diu una antiga llegenda sefardita que els jueus, abans de marxar a l'exili, deixaven al forn un pa àzim de Pesaj i paredaven el forn per amagar-lo. Quan es descobria el pa, volia dir que els jueus havien tornat o que tornarien aviat".

Ara sabem que la profecia s'ha complert.

Quaranta anys després —els mateixos que va trigar Moisès al desert per trobar la terra promesa—, algú va tenir l'acudit de presentar l'11 de setembre (2018) davant del monument de Rafel Casanova una ofrena floral amb l'estrella de David en nom dels jueus catalans. No va ser una decisió consensuada i alguns es van sentir molestos pel gest. Però els símbols profètics no sorgeixen per consens sinó per il·luminació, com la del matrimoni Tarrés-Crozet amb la seva bogeria d'excavar a càrrec seu i sense medis a l'edifici heretat.

(Us oferim el fragment d'un article del 16.9.2018 al diari *Última Hora* de Mallorca, que entenem que és aclaridor, de P. Bonnín (xueta), periodista i escriptor)

D'estatura discreta, vermellós de cara com si fos d'Olot, amb uns ulls escrutadors, un punt maliciosos, un cabell blanc que es veia de lluny i, sobretot, un espès bigoti, també blanc, que encara cridava més l'atenció, Josep Tarrés (Girona, 1929) era una autèntica icona, tant quan anava sol per la ciutat com quan es passejava amb la seva esposa, l'escultora Pia Crozet. Era una icona més que per la seva figura, per tot allò que representava, d'ençà que s'havia proposat, des de feia anys, revaloritzar el que fou el call jueu de Girona. Visionari empedernit, conciliava la història i la fantasia, la seva imaginació era desbordada i, immers dins de la contracultura de l'època, era capaç de sorprendre la gent diguem-ne d'ordre amb alguna "boutade" inconformista.

Li recordo alguna actuació de protesta buscant la publicitat, als anys seixanta, quan jo m'havia instal·lat a Girona per portar a terme els meus estudis de magisteri. La seva creativitat la posava al servei de la ciutat en forma de noves idees i empreses o bé a través de la seva lírica de poeta.

En el primer bloc caldria adscriure l'empenta personal per fer possible el bon funcionament de la Residència Internacional que va regentar en la postguerra i que aplegava artistes destacats, o el famós reducte d'Isaac el Cec que es va treure de la màniga més tard, erigint-lo en centre de la cultura sefardita, o l'exposició "Girona, temps de flors" que, amb els anys, ha superat totes les previsions i ha posat

a l'abast de tothom els patis més recòndits del barri vell i racons plens de bellesa ignorada de monuments emblemàtics com la mateixa catedral.

En el segon bloc, és a dir, dins de la seva obra pròpia d'escriptor, podem recordar l'opuscle *5 poemes de Girona* (1966), la novel·la *Gorch* (1952), *El llibre del Corpus* (1994), *El poema de Pasqua* (2003) i *El pessebre de Girona* (2013). Tenia tantes idees que, durant una època, els qui ostentàvem càrrecs polítics en el món de la Cultura havíem de mantenir, dissimuladament, una certa distància per evitar que ens omplís de constants peticions o suggeriments. I quan t'oferia noves alternatives no sabies si en el seu somriure aparentment foteta s'hi amagava un aire de descregut que no esperava gaires respostes positives o l'entusiasme irrenunciable de qui té un tarannà definit, un camí establert i una sensibilitat especial que tractava de contagiar. Per això ara em plau la invitació de l'editor de *Celobert* per escriure unes ratlles en record del personatge. A mi també m'agrada fer-li una mica de justícia en el moment del balanç final de la seva gestió.

Ha mort el 20 d'abril, a les portes de la festa de Sant Jordi, superats els 91 anys. Ens ha sorprès, una vegada més. Estàvem pendents de la salut delicada de la seva esposa Pia, però desconeixiem cap indicatiu malèvol d'insuficiències seves. Li serà difícil reposar en pau. Però si en el Paradís cal portar a terme alguna iniciativa digna, podran comptar amb ell. Segur. ■

ESPURNES festival

DIVENDRES 04 DE JUNY

MISHIMA · DONALLOP

DISSABTE 05 DE JUNY

**ROBA ESTESA · TONA GAFAROT · LUW ·
GESSAMÍ BOADA · JORDI SERRADELL**

DIUMENGE 06 DE JUNY

CANÇONS DE LLIBERTAT

LLAGOSTERA, 2021

@festivalespurnes

+ INFO I ENTRADES A WWW.FESTIVALESPURNES.CAT

@festespurnes

ORGANITZEN:

AMB EL SUPORT DE:

AMB EL PATROCINI DE:

HI COL-LABORA:

US RECOMANEM

SIMÈTRIC
marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR

Tel. **972 37 00 87**
simetriclloret@hotmail.com

institut
oftalmològic
FELIP

OFTALMOLOGIA GENERAL - REVISIÓ
DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÛTUES

C. ANSELM CLAVÉ, 86
17300 BLANES · 972 35 04 77

GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Soc. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1982

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

 CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpda2010@hotmail.com

Llibreria Fleca Fenals **LOTERIA DE CATALUNYA**

OBERT
TOT
L'ANY

PREMSA · REVISTES · LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals · Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

cuina mediterrània
Planiol
-Restaurant-

972 36 93 42
Platja de Fenals - Lloret

 l'arrosseria

DIJOURS I DIUMENGE
12.30 - 16.30

DIVENDRES I DISSABTE
12.30 - 16.30
19.30 - 23.30

FESTIUS I VIGÍLIES · OBERT

OBRIM EL
21 DE MAIG

Carrer Antilles 5 · Platja de Fenals · Lloret de Mar · 617 51 83 88 · www.arrosseriadefenals.cat

fideus^a la cassola

Mil i una maneres de fer-los a Tossa

A TOSSA DE MAR,
DE L'1 AL 30
DE JUNY DE 2021

RESTAURANTS

**BAHIA · CAN CARLUS · CAN PINI · EL PETIT DE CAN CARLUS
L'AJUSTADA · MARINA · MESTRE D'AIXA
SA MURALLA · VÍCTOR · VICTÒRIA**

TOSSA DE MAR
Oficina Municipal de Turisme

Avinguda del Pelegrí, 25 · Edifici La Nau
17320 TOSSA DE MAR (Costa Brava · Girona) Spain
Tel. +34 972 340 108
info@infotossa.com · www.infotossa.com

Costa Brava
www.costabrava.org

Barris i Viles
Marineres